

Το μπότσια (Boccia) έχει τις ρίζες του στην αρχαία Ελλάδα. Στην σύγχρονη εποχή άρχισε να παίζεται από το 1984 σε Παραολυμπιακούς Αγώνες. Παράλληλα διοργανώνονται κάθε τέσσερα χρόνια Παγκόσμιο Πρωτάθλημα, Παγκόσμιο Κύπελλο και Πανευρωπαϊκό Πρωτάθλημα.

Το άθλημα αυτό στους επίσημους αγώνες χωρίζεται σε τέσσερις κατηγορίες, στις οποίες παίρνουν μέρος αθλητές και των δύο φύλων.

Οι κατηγορίες αυτές είναι:

- BC1 και BC2, όπου παίζουν αθλητές με εγκεφαλική παράλυση.
- BC3, όπου παίζουν αθλητές με πολύ εξασθενημένη κίνηση στα χέρια (εγκεφαλική παράλυση ή μυοπάθεια) με τη βοήθεια μιας συσκευής πατέντας που χρησιμοποιείται για να προωθούνται οι μπάλες στον αγωνιστικό χώρο.
- BC4, όπου παίζουν αθλητές με μυοπάθεια ή άλλες ασθένειες εκτός της εγκεφαλικής παράλυσης.

Το Boccia παίζεται με έξι μπλε, έξι κόκκινες και μία άσπρη μπάλα, η οποία είναι η μπάλα-στόχος. Ένα παιχνίδι αποτελείται από τέσσερα σετ. Το κάθε σετ αρχίζει μόλις ο ένας αντίπαλος ρίξει την άσπρη μπάλα, και μετά μια κόκκινη. Ύστερα ρίχνει ο άλλος αντίπαλος μια δική του μπλε. Ο παίκτης ο οποίος θα έχει την μπάλα του χρώματός του πιο μακριά από την μπάλα-στόχο, συνεχίζει να ρίχνει μέχρι κάποια μπάλα του να πάει πιο κοντά απ' αυτήν του αντιπάλου ή να του τελειώσουν οι έξι μπάλες του. Και στις δύο περιπτώσεις, μετά συνεχίζει ο άλλος παίκτης. Αφού και οι δύο παίκτες ρίξουν όλες τους τις μπάλες, ο παίκτης που έχει τη δική του μπάλα πιο κοντά στη μπάλα-στόχο, παίρνει ένα πόντο για κάθε μπάλα του που είναι πιο κοντά στη μπάλα-στόχο από την πλησιέστερη μπάλα του αντιπάλου. Νικητής είναι ο παίκτης που θα συγκεντρώσει τους περισσότερους πόντους και στα τέσσερα σετ.

Στην κατηγορία BC3 κάθε αθλητής παίζει με έναν συνοδό-συναθλητή, ο οποίος κάθεται με την πλάτη προς τον αγωνιστικό χώρο και βοηθά τον αθλητή κρατώντας τη ράμπα με την οποία προωθούνται οι μπάλες, καθώς και για οτιδήποτε άλλο χρειάζεται ο αθλητής. Η προσφορά του συνοδού-συναθλητή βέβαια δεν ξεκινάει κατά τη διάρκεια των αγώνων. Ο συναθλητής είναι απαραίτητος σε κάθε προπόνηση, και πρέπει να είναι απόλυτα εξοικειωμένος με τον αθλητή, καθώς κατά τη διάρκεια του αγώνα δεν έχει το δικαίωμα ομιλίας και οι ενέργειές του συμπληρώνουν κατά πολύ αυτές του αθλητή. Συνήθως το άτομο αυτό είναι πολύ συνδεδεμένο με τον αθλητή, και τις περισσότερες φορές η φροντίδα του για τον αθλητή δεν περιορίζεται μόνο στα αγωνιστικά καθήκοντα.